

TELO POLITIKE/POLITIKA TELA

Gorčin Stojanović

„A šta se od suštine pokazuje kada su svi društveni snovi iščezli i kada čovek shvata da se 'mogućnost verovanja... za njega konačno potire'? Telo. To je jedino **ecce homo**, očigledno, patetično i konkretno.“ (Milan Kundera, „Une rencontre“, 2009.)

Telo je poslednja instanca: posle svega, posle svakog diskursa, svakog pevanja i mišljenja – ostaje telo?

Telo devedesetih na Balkanu u Srbiji, u zemlji izolacije, samo će, tihe ili otvorene represije, u ratnom okružju, telo izmoždeno osećanjem potisnute krivice, telo koje oseća ono što svest ne uspeva da spozna, to i takvo telo raspolućeno je u tri situacije:

1. raskomadano telo u ratu,
2. utamničeno telo i
3. telo plesnog zaborava.

1. Raskomadano telo u ratu, telo lišeno svih svojih udova, rastelovljeno telo politike rata. Telo ratnika i telo žrtve.

2. Utamničeno telo u zarobljeničkom logoru: telo u prividu odmora. Logori devedesetih na Balkanu ne podrazumvaju prisilni rad, niti sistemsku organizaciju. Sporadičnost mučenja, silovanja, ubistva. Samo boravak u paklu je dovoljan, boravak lišen surovog smisla bilo kakve proizvodnje, telo u prostoru prisile, telo izloženo dejstvu vremena, ubistvenog, silujućeg vremena.

3. Grafit sa jednog beogradskog zida u prvoj polovini devedesetih: „Zna čaj rave-a u zemlji pod sankcijama“. Telo koje se izvija u grčevima, u trzajima tehno-udara, telo na dve stotine bpm (beats-per-minute), urbano telo u stroboskopskom zaboravu svakodnevice, telo prividne slobode. Ovo je telo oslobođeno i, u isti mah, getoizovano u izolovani prostor simulakruma.

Od ova tri tela, samo telo u ratu nije paradoksalno telo. Telo prividne slobode tehno-plesa u represivnom okruženju, baš kao i telo u prinudnom boravku, ali telo koje je ostavljeno u prostoru i u vremenu, osuđeno na trajanje lišeno svakog smisla – oba su paradoksalna u svojoj zameni uzroka i posledice. Telo slobode i telo ne-slobode, oba podvrgnuta politici čkom eksperimentu. Telo potisnute želje.

Bejkonov(sk)o telo i Hoknijev(sk)o telo.

Bejkon via Kundera: „(..)to je sigurno, mi jesmo meso, mi jesmo potencijalni skeleti. Kada odem u mesaru, uvek se osetim iznenađeno što ja nisam tamo, na mestu životinje.“ Nastavak, Kundera o Bejkonu: „Nije to ni pesimizam, ni očajanje, to je prost dokaz, ali dokaz koji je obično prikriven usled naše pripadnosti kolektivu koji nas zaslepljuje svojih snovima, podsticajima, planovima, iluzijama, borbama, razlozima, religijama, ideologijama, pasijama. Potom, jednog dana, zavesa pada i ostavlja nas osamljene s telom, na milost telu (..)“ (M. Kundera, „Une rencontre“, 2009.)

Telo dvadeset prvog veka – telo koje se uspravlja iz balkanskog grča devedesetih. Telo tranzicije, dobro obučeno, zdravo nahranjeno telo ponosnog konzumenta materijalnih dobara, telo u ponovnom sticanju potreba, telo probuđenih želja: telo koje se uspravlja. U isto vreme, reč je o telu koje uči svet oko sebe, telu koji više nije u virtuelnom svetu socijalnog eksperimenata vršenog nad njim bez pristanka. Uspravljeno telo koje se opet savija, ovaj put pod teretom čiste realnosti – telo koje buktu od želja koje više nisu potisnute, ali ne mogu biti zadovoljene. Telo bede, bedno telo, beda tela. Telo kao roba, telo u tranzitu, telo u razmeni, simboličkoj i stvarnoj razmeni. Prodaja tela, ustupanje tela, krađa tela: telo reality showa, telo glamoura, telo kao model, manekensko telo. Telo bez duha. Mens sana in corpore sano? Ne. Zdravo telo bez duha, čisto, zategnuto, glatko, hairless telo, telo bez unutrašnjih fluida, gumeno telo bez krvi, mokra će,

znoja, bez izučevina, bez sadržaja. Telo kao jedini sadržaj tela: kraj telesnog diskursa – označeno i označavajuće stopljeno u bekraju ništavila ekrana i mreže, nad-stvarnosti (*superreality*).

Telo više nije poslednja instanca.

Telo u nestajanju.

Postideološko telo.

Post-idejno telo.

Post-telesno telo.

Ne-telo.

(No-body.)

Nobody.